

Prædiken til sidste søndag i kirkeåret

Matt. 25, 31-46

Forhultet og syg! Sådan gik han rundt i byens pæne parker og langs sidegadernes slide stenvægge. Bleg og beskidt. Sort og sløv. Hun havde set ham flere gange og hver gang gjorde synet hende ondt, ondt, ondt!

Hans øjne stirrede udstående og bedende. Han var sulten. Han var tørstig. Han var kold. Hvor gammel kunne han mon være? 14? Han var flygtet alene fra Syrien og levede nu på må og få, illegalt her i landet.

Hun vidste det godt. Hele hendes rationelle jeg var ikke i tvivl. Det var dybt ulovligt at tage ham til sig. Men hendes hjerte, hendes medmenneskelighed, kunne ikke lade være.

Hun rakte sin hånd frem mod ham. Han tog stille imod den og fulgte med. Den var kold og i skærende kontrast til hendes varme og godt pyntede med flere fingerringe og en dæmpet douche neglelak.

Han gik med. Hun tog ham med hjem. Gav ham husly. Gav ham mad og drikke. Gav ham rent varmt tøj. Skaffede ham medicin, så han kunne blive rask.

”Vi mennesker har brug for noget at leve af”, tænkte hun, den aften hun rørte i gryden og så smilet på drengens ansigt brede sig i takt med duften fra hønsekødssuppen; ”men i allerhøjeste grad også noget at leve

for. Og mangler man noget at leve for, kan man have nok så mange hummerhaler i fryseren og penge på bankbogen; så kan det hele faktisk være lige meget. Det er i relationer mennesker imellem at livet får kant og nerve. Det er i behovet for andre mennesker og i andre menneskers behov for dig, at livet bliver livet værd”.

Hun trak vejret tungt og kastede et blik på reolen. Bibelen var de seneste dage blevet støvet af. Det var som om, at hun bare ved at kigge derhen fandt opmuntring til det hun havde gang i. Det hun følte var så rigtigt, men vidste var så forkert. ”En af grundene til at Gud sendte sin Søn til verden, var vel at han skulle vise os mennesker hvad det sandt menneskelige er; hvad det betyder at være menneskelig. Jesus kom jo ikke til jorden som en kejser, men som et hjemløst menneske, der kæmpede de udstødtes sag.

Han kom som en fremmede og man tog sig ikke af ham. Man holdt sammen med sine egne. Når han var sulten, var det ikke enhver, der ville sidde til bords med ham, selv om han ville sidde til bords med enhver. Var han tørstig, var det ikke enhver der gav ham noget at drikke. Det skulle da lige være den langfredag, da han skreg i smerte, som om

Udgivet af

Grundtvigsk Forum
Nr. 425. 118. årgang
November 2017
ISSN 0901-2214

han udtrykte alle de tørstendes tørst i et sidste råb, da gav de ham eddike for at håne ham. De tog hans tøj fra ham og kastede terninger om det. Og da han hang syg i stor pine –flygtede alle. Mens han sad i Kajfas fængsel, fornægtede Peter ham tre gange ude i gården”.

Hun blev helt flov ved tanken om hvordan han var blevet behandlet. Guds søn. Flov ved tanken om hvordan vi mennesker nogle gange behandler hinanden. Lige nu tog hun sig selvfølgelig godt af lige netop denne her dreng. Men hvad med alle de andre: dem der flygtede fra krigens rædsler; de hjemløse, de fængslede; de ensomme; de efterladte; de bange.

Jesus havde nok luret det. Han vidste med garanti godt hvordan det lidt for ofte går med de der små, selvfølgelige gerninger. De er ikke svære, men bliver alligevel ikke altid gjort.

I bund og grund så små og enkle ting som enhver kan udføre. Stor eller lille. Ung eller gammel. Mand eller kvinde. Dum eller klog. Troende eller ikke troende. Der er ingen som ikke kan give den sultne noget at spise. Den tørstige noget at drikke. Enhver kan åbne sin dør for den fremmede og give den nøgne tøj. Vi kan besøge den syge i fængsel.

Det kræver ikke andet end kærlighed og indlevelsesevne.

”Hvad du ønsker andre skal gøre mod dig, det skal du gøre mod dem!” Sætningen brændte sig fast i hendes hjerte i takt med at hun rørte stadig kraftigere i gryden for at den ikke skulle gå på. ”Hvad du ønsker andre skal gøre mod dig, det skal du gøre mod

dem!”

”Det gælder vel både på det personlige og politiske niveau”, tænkte hun. ”Og så handler det vel om at vælge at ville gøre de her enkle og elementære ting. Det handler vel dybest set om at ville være menneske og medmenneske”.

Teksten fra Matthæusevangeliet, den hvor fårene bliver skilt fra bukkene, dukkede pludselig op fra hendes indre. ”Der var noget med, at de der udøvede de små kærlighedens gerninger ikke roste sig af det. Ikke klappede sig selv eller hinanden på skuldrene. De anede faktisk ikke, at de havde udført dem og endnu mindre vidste de, at de havde gjort dem mod Gud.

Er man sig sine gerninger bevidst, står man vel ikke på højresiden? Så er man ganske automatisk kommet over på venstresiden!?” Hun huskede, at de på venstresiden undskyldte sig med, at de ikke vidste det var Gud, de handlede overfor. Havde de vidst det, så havde de i hvert fald gjort det anderledes!

Hun trak på smilebåndet. Mennesker kan virkelig være beregnende og sætte hinanden lavt. Men den kristne kærligheds grænseløshed viser sig vel ved, at den retter sig netop mod de fattige og foragtede, de dødsdømte og de hjælpeløse. Og hvem er så fattig, at han ikke kan udføre en kærlighedsgerning?

De er så nemme, at enhver kan forstå dem. De seks gerninger, der var undgået enhvers opmærksomhed, så de der blev stillet på højre side ikke selv vidste, at de havde udøvet dem – og de der blev stillet på den venstre side ikke selv vidste, at de havde forømt dem.

Hjertets gerninger eller hjertets forsømmelser ... For der hvor vi ikke kan besøge den syge eller tage os af den fremmede, sultne, tørstige, frysende – der er hjertet i hvert fald ikke med længere.

Hun kiggede på brevet, der lå uåbnet på bordet. Brevet fra retten. Brevet med dommen. Ikke lang tid efter at hun havde taget drengen til sig, havde nogle i byen gjort ondt af sig og meldt hende til politiet. Hun havde været til afhøring og for domstolen. Og nu var brevet med dommen kommet. Det havde ligget der på bordet et par dage. Uåbnet. Tanken om den endelige dom var uudholdelig og fik halsen til at snøre sig sammen og kvalmen til at stige.

”Men hvis der dømmes efter gerninger, hvor bliver så nåden af?”

Hun kastede igen blikket på Bibelen på reolen. Det er allerede en stor nåde, at der dømmes efter gerninger så små, at alle kan udføre dem, endda så let at den venstre hånd ikke ved, hvad den højre gør. Så fattig kan man nærmest ikke være i sit liv, at man ikke får gjort nogen af de seks små kærlighedsgerninger. Men skulle man være så arm og fattig, så er dommeren, heldigvis ham der vil lære os at være mennesker og medmennesker; ham der vil give os noget at leve for; ham der kommer med godt budskab – også til de fattige. Også til dem på venstresiden. Også til os.

Hun fyldtes med mod! ”Jeg gør det”, siger hun til sig selv. ”Jeg gør det! Jeg åbner brevet”. Uden fine fornemmelser og med forholdsvis hård hånd river hun kuverten op, folder brevet ud og læser dommen: ”Du er frikendt! Du har handlet mod loven, men du

har handlet med hjertet. Du har handlet med menneskeligt”.

Nåden findes, tænker hun, mens hun kan mærke, at hendes hjerte og sind bliver op mod ti kilo lettere. Nåden findes! Hun sætter suppen på bordet og kalder på drengen. Nåden findes.

Amen.

Anita Fabricius

Skødstrup Kirke

Salmer:

732, 7, 276, 695, 431

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk